

РЕШЕНИЕ

№ 14273

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **1015** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. Д. Е., с ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез процесуален представител адвокат Я. А., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM - 1393761 от 05.01.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ (ПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че същата е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Счита, че в случая не е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Заявява, че чуждестранното свидетелство за управление на МПС, което е представено на органите на МВР, е валидно на територията на Република Б., както и, че в закона няма изискване преводът му да е заверен в министерство на външните работи. Претендира отмяна на оспорената заповед, както и присъждане на разноски по представен списък.
Ответникът – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. П., в съдебно заседание и с писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите и

възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.01.2026 г. срещу А. Д. Е. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 4810754 за това, че на посочената дата в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] управлява личният си лек автомобил Сеат Л., като при проверка на кръстовището на [улица] водачът представя СУМПС от Република Г. 23006007/С1, с превод незаверен във министерство на външните работи при Република Б..

С АУАН-а е констатирано нарушение по чл. 150 от ЗДвП – водачът управлява без да е правоспособен.

С издаването на акта са иззети СПМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели СВ 4707 ТХ.

С оглед съставения АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, ответникът е издал процесната заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, за срок от 6 месеца – 180 дни.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС, както и табели с регистрационен № СВ 4707 ТХ.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 05.01.2026 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена до съда на 16.01.2026 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед, вкл. и заповеди относими към компетентността на издателя на процесната ЗППАМ.

Представено е и СУМПС на жалбоподателя, валидно до 28.11.2029 г., издадено от Република Г., в едно с превод от преводаческа агенция на български език, който не е легализиран, като преводът е с нотариална заверка на подписите, конкретно на подписа на заклетия преводач, извършил превода.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 39) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 38), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Е. Л. А., който съгласно приложени по делото заповед (л. 37) заема длъжността младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган, като следва да се отбележи и, че възражения в тази насока жалбоподателят не прави.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правни

основания за упражняване на компетентността. Не се констатира и нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснато нарушение на чл. 14, ал. 2 от АПК. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че жалбоподателят изрично е поискал от административния орган да му осигури преводач от разбираем за него език. В процесното производство, за разлика от наказателното, задължението на органа да осигури преводач е само след активни действия от страна на лицето, участник в административното производство, което не владее български език. В случая доказателства в този смисъл не са налични по делото. От друга страна жалбоподателят е упражнил правата си оспорвайки издадената ЗППАМ в настоящото съдебно производство.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“: първата - когато то е управлявано от лице, неправомерно водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена първата хипотеза. По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя, както и, че към дата на извършване на проверката ППС е било управлявано от него.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В настоящия случай за да приложат ПАМ, органите на реда са приели, че водачът е неправопособен, тъй като представя СУМПС от Република Г., който е с превод, но не е заверен във министерство на външните работи.

В тази връзка следва да се има предвид, че правилата за валидността и признаването в Република Б. на СУМПС, издадено от чужда държава, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни акта.

Разпоредбата на чл. 161 от ЗДвП гласи, че свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република Б. за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

Посочените хипотези от т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република Б., което би направило и водачът правоспособен.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република Б., могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Настоящият състав намира, че в случая е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – Република Г. е присъединила се държава към Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г., на 06.01.2009 г., като за нея Конвенцията влиза в сила по правилата на чл. 47 § 2 б. „б“ от посочената конвенция, а именно 12 месеца след депозиране на нейния документ за ратифициране или присъединяване – на 06.01.2020 г.

След като Република Г. е страна по Конвенцията за пътното движение и не се твърди от органа, че свидетелството на водача не отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията, то издаденото в Република Г. и използвано от жалбоподателя СУМПС се явява валидно такова за територията на Република Б. и същият не е неправоспособен водач.

След като посочените в чл. 161 от ЗДвП хипотези са алтернативни и в случая се установява наличието на една от тях – тази по т. 1, то следва да бъде направен извод, че жалбоподателят е притежавал валидно за територията на страната СУМПС. Факта, че не е представен пред органите на реда легализиран превод на СУМПС, издадено от Република Г., не представлява основание да се приеме, че А. Д. Е. е неправоспособен.

Както бе посочено по-горе чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република Б., могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Ш., до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

По делото е представено е копие на разрешение за пребиваване RA1157767 на жалбоподателя - гражданин на Република Г., издадено на 11.11.2026 г. с посочен статут продължително пребиваване. В случая към момента на съставяне на ЗППАМ срокът регламентиран в разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП не е изтекъл.

Следва да се има предвид и, че дори да беше изтекъл, това не прави СУМПС-а невалиден за категорията му. На практика би изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС със СУМПС от Република Г. и последното съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията.

По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Предвид изложеното, оспорваният акт е материално незаконосъобразен и противоречи на целите на ЗДвП, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, Столична дирекция на вътрешните работи, като юридическото лице, в чиято структура се намира административният орган - ответник, следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски, съобразно представения списък и приложените доказателства.

Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 от ГПК преценката за прекомерност се извършва с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото, при съобразяване на критериите по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. В случая заплатеното възнаграждение за един адвокат е доказано по делото и не се явява прекомерно с оглед характера и обема на извършената процесуална защита, а и съответства на размера, определен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо на основание чл. 143, ал. 1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер на 505,11 евро, от които 5,11 евро внесена държавна такса и 500 евро заплатен адвокатски хонорар съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1393761 от 05.01.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Д. Е., с ЛНЧ: [ЕГН], разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: